

Молитва із Зарою

Шеррі Гевін

Грунтується на справжніх подіях

Одного спекотного дня Різі та Чейні запросили Зару погратися. Мама приготувала пригощення. Дівчата сіли за стіл поїсти.

Мама порізала шматочками манго з їхнього мангового дерева. Вона поклала на тарілку шматочки яблука і виноград. Різі подивилася на смачну їжу. Вона пам'ятала, що треба помолитися перед тим, як їсти пригощення. Вона запитала Зару: “У твоєму домі моляться?”

“А що це?”— запитала Зара.

“Це роблять так”,— сказала Чейні. Вона склала руки і схилила голову. Вона попросила благословення для їжі. Коли вона закінчила, то сказала: “Бачиш? Це робиться так. Це легко”.

“Ми не робимо цього у себе вдома. Ми просто їмо”,— сказала Зара.

Різі ніколи не думала, що можна *не* молитися. “Мамо,— сказала вона,— а ми можемо перестати молитися?”

Мама усміхнулася, несучи чашки з водою та льодом на стіл. “Ми любимо дякувати Небесному Батькові за те, що Він нам дав. Ми будемо й далі молитися. Але нічого страшного, що інші люди цього не роблять”.

Різі знала, що мама права. Вона *була* щаслива, коли її сім'я молилася. Можливо, молитва могла допомогти й Зарі відчутти радість. “Ти можеш спробувати”,— сказала вона Зарі. “Молитися—це добре”.

“Мені подобається, що ми молимося”,— сказала Чейні. “Під час молитви я відчуваю, ніби усміхається вся моя душа”.

Зара усміхнулася. “Можливо, я буду”,— сказала вона і з'їла шматочок манго.

Різі та Чейні раділи, що могли розповісти подрузі про молитву. Всі вони поїли й побігли на вулицю гратися. ■

Автор живе в штаті Квінсленд, Австралія.

ІЛЮСТРАЦІЇ ПІТЕРА ФРЕНСІСАМБ АРТИСТС

